

crkva u svijetu

PRILOZI

BOG MOJE LJUBAVI

Anita Pavić

Kada me zaza kroz mračne avlije glasom svojim što u utrobi zdrobi
mi sve mučnine i gordosti lažne i strahove moje razbi u nijeme gomile;
o, kada me zaza, Ti reče: »Ljubi me!«

— Ne znam, Gospodine, kako se ljubi stvarno.
»Ljubi me, ženo, znaš kako žene ljube vjerno.«

— Ne izdalo Te moje srce, Gospodine, dovijeka niti Te moj glas raspario
nego Te grlo moje satakalo i grijalo nježno u ovim hladnim pećinama.

O, kad bi!

Tada Te počeh tljubiti... Padale su kiše. Romorile jeseni moje. Sunca
putovala i zlato mi sjalo na ramenima. Vječnost bijaše...

— Je li cjelov moj iskopnio na križu Tvojemu od prvoga trena kad
krivo prisegoh da Te zbilja ljubim?

»Ljubi me kao što se ljubi trava zelena, kolijevka i nebo, ne plašim se
cjelova duše Tvoje, ni prisege, ni...«

— Ti znaš da te ljubim.

Ljubomora je to. Znaš da uvijek vapim Tvoje ime kad me grešno oti-
maj u ledeni svirači, igračke i mrakovi; znaš da Ti se sa svakog puta
vratim.

— Čekaš li me u kolibi izvan sviju gdje je moje utočište i ljaga moja
gdje se briše u jedan tren i gdje raj moj vazda postoji i veseli mi se i
vječno biva?

Ne, ne čekaš me... Možda vrebja sudbina neka iznad glave moje što
rastavlja bogove od ljudi i istine od laži... Plašim se — jednom — kad
se vratim, da Te neću naći.

— Jao, znaš da Te izdadoh! Njegovo je lice! Hajde, moj Bože, vrati mi bar iskru one ljubomore silne velikosvećeničke i praiskonske, svoju i Tvoju bol da spasim; o, ne daj da Te izgubim i vrati me, vrati, ovdje nema ničega što bi bilo moje! Ne izdaj me ako Te izdadoh! Ti znaš da te ljubim.

* * *

»Ljubi me kao što se ljubi voda bistra i sunce života i sol i svjetlost i kao gorde planine me ljubi.«

— O, ne znam, ne znam, Gospodine, kako se ljubi stvarno. Znam njegove jedino oči što me prelijevaju maglama zlatnim i čelo njegovo i teško koračanje tuge... O, pusti me neka ga bar na tren ljubim više nego Tebe!

Znam, pobježe još jedan Šimun, sin Jonin. Zaplaka. Svi smo pobjegli. Sitne utjehe uvijek su na našoj strani. Teške su noge onih koji se neiskreno Tebi vraćaju...

— Zovi me, zovi me jače, ne čujem Te više... Njegove se ruke lome između zemlje i neba. Čuješ li, u ovu noć, kako me prizivlje njegov ljudski, ljudski glas? S jutrom će pobjeći od samoće moje. S jutrom će tuga prebivati na vjedama njegovim... — tuga.

Zovi me Ti, zovi me jače od njega! Pobjedi ljubav moju! Ne ostavljaj me!

»Ljubi me drugačije od svega, jače me ljubi... Ljubi me patnjom, zauvijek me ljubi.«

— Istiniti moj! Srce Te moje usplahireno laže! Tvoj glas je mudar i tih.

A moje srce bezglavo udara i boli. Znaš li da moj Bog nije njegov Bog. — Lome li se koplja ljudska zbog Tvoga imena?

»Koplja vaša podigli ste na me sami. Ja vas tako stvorih. Ali, ljubi me onako kako sada činiš i još me više ljubi... Ne otvrdni srce svoje!«

— Što? Što je ljubav da Te ljubim stvarno? Ti mi kaži. Jer ne znam; ja ne znam što je ljubav. Znam samo da ga ljubim.

»Boli li Te što me poznaješ?«

— Boli! Boli i boli! Prisega me boli. Ali... Ti znaš da Te ljubim.

Pijetao kukuriče negdje, a ja Ti se slomljeno vraćam... I kiše padaju. Nebesa su sjajna. Iz dubina zore sviću. Oči su mi velike od patnje.

I kiše, kiše na nas padaju i peru grijehe naše, slabost našu baš čovječnu i nemire naše gase...